

nictví. Pojetím do inventáře ovšem není rozhodnuto o vlastnictví k sporným věcem, o tom je rozhodnuto pořadem práva. Stěžovatelkou napadené zrušovací rekursní řízení vyhovuje těmto zákonným zásadám.

Čís. 4027.

Vydražitel může se domáhati odevzdání (vyklizení) vydražené nemovitosti (§ 156 ex. ř.) jen proti povinnému, nikoliv však proti osobám třetím, jež užívají nemovitosti na základě poměru nájemního nebo pachtovního.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, R I 520/24.)

Exekučnímu návrhu na vyklizení vydražené nemovitosti soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vydražitel může ovšem podle §u 156 ex. ř. žádati, by mu vydražená nemovitost odevzdána byla do držby, a může za tím účelem navrhnouti proti povinnému dlužníku jako dřívějšímu knihovnímu vlastníku této nemovitosti exekuční vyklizení podle §u 349 ex. ř. Stěžovatel domáhá se tohoto exekučního vyklizení proti povinnému dlužníku, ale uvádí sám v odvolacím rekursu, že dlužník opustil byt a že ho užívá nadále jeho manželka se svou rodinou, a zjištěno jest výsledkem účastníků ve spojení s obsahem soudních spisů, že dlužník již před povolením exekuční dražby trvale se vystěhoval do Ameriky, že manželka jeho sice zůstala v bytě, o který jde, že snad i nábytek jeho tam zůstal, ale že se manželka povinného po povolení vnucené správy domu zavázala, platiti za užívání onoho bytu určitou částku vnucenému správci S-ovi, že mu také skutečně od počátku prosince 1923 platila měsíčně 84 K, a že on je od ní přijímal. Tento právní poměr nelze jinak posuzovati, než poměr nájemní, neboť podle §u 1090 obč. zák. nájemní smlouva záleží v tom, že užívání věci nezužitelné přenecháno jest někomu za určitou úplatu, podle § 105 ex. ř. povinný dlužník má po dobu vnucené správy domu nárok na bytové místnosti v tomto domě bez úplaty jen potud, pokud jich potřebuje nezbytně pro sebe, a pro své, ve společné domácnosti s ním bydlící členy rodiny, vnucený správce jest podle §u 111 ex. ř. oprávněn, uzavíratí nové nájemní smlouvy na dobu, v místě obvyklou, a podle §u 110 ex. ř. nájemníci jsou povinni, platiti vnucenému správci nájemné z místností v nemovitosti, která jest předmětem vnucené správy. Také vlastník domu může státi se v tomto domě nájemcem podle §u 1090 obč. zák., když právo, bráti požitky z domu tohoto, náleží osobě jiné, než vlastníku domu, jak právě tomu bylo zde zavedením vnucené správy domu. Nerozhodno jest, zda-li povinný odejev do Ameriky, vzdal se svého bytu v domě, o který jde, a držby a i vlastnictví věcí movitých, které v bytě tom zanechal, a zda-li jeho manželka užívala i užívá bytu dále jménem vlastním, uchopivši se držby uvedených věcí, převzavši je ve své vlastnictví, což plyne zřejmě ze zjištěné okolnosti, že povinný

již před povolením exekuční dražby opustil byt a vystěhoval se do Ameriky trvale, či zda zmocnil svou manželku, aby jeho jménem užívala dále tohoto bytu a věcí, v něm se nacházejících, a zda-li tudíž tato jest nájemnicí v tomto bytě jménem vlastním či jménem svého manžela. V žádném z těchto případů není vyklizení bytu podle §§ 156 a 349 ex. ř. možno, neboť tyto zákonné předpisy mají za účel, uvésti vydražitele v držbu vydražené nemovitosti proti dřívějšímu jejímu vlastníku jako takovému, nikoli však proti nájemci bytu. Vydražitel mohl před výkonem exekuční dražby seznati ze soudních spisů, že vnucená správa domu jest zavedena, a mohl při náležitě péči a pozornosti (§ 1297 obč. zák.) opatřiti si vědomost o tom, že povinný dlužník opustil byt a vystěhoval se do Ameriky, jakož i vzhledem na ustanovení §u 105 ex. ř. vědomost o tom, že manželka dlužníková platí z bytu tohoto nájemné vnucenému správci. Nemůže tedy s úspěchem tvrditi, že koupil dům v exekuční dražbě předpokládaje, že bude moci dáti byt, dlužníkem v tomto domě užívaný, vykliditi a sám toho bytu užívati.

Čís. 4028.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. Za vyšší úkony ve smyslu §u 1. zák. považovati sluší všechny úkony, které přesahují obor a výši výkonnosti obyčejného dělníka.

Pokud jest tkalcovský mistr obchodním pomocníkem.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, Rv I 552/24.)

Dostav dne 5. října 1922 čtyřnedělní výpověď, domáhal se tkalcovský mistr na podnikatelce zaplacení mzdy až do 31. prosince 1922 a poměrné části novoročního. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Rozhodnutí sporu závisí na právním posouzení otázky, zda sluší žalobce zařaditi do skupiny zaměstnanců, konajících vyšší nekupecké služby ve smyslu §u 1. zák. o obch. pomocnících. Dovolací soud má za to, že správným jest názor soudu procesního, který na tuto otázku odpověděl kladně. To vysvětluje z povahy služeb, žalobcem u žalované konaných. V tomto směru zjistil soud procesní, že žalobce byl asi od roku 1919 jako samostatný tkalcovský mistr u žalované zaměstnán. Ve svém postavení byl samostatným a zodpovědným za své oddělení asi o 40-ti stavech a 20-ti dělnících, zakládal vály, staral se o pořádek, psal tkalcům hodiny za čekání, přejímal materiál, opravoval stroje a odstraňoval závady na nich, byl zodpovědným za zboží. Sám podléhal a zodpovídal za své oddělení vrchnímu mistrovi, který je pro celou tkalcovnu a zase je podřízen řediteli. Žalobce sám netkalcoval. Tato zjištění soudu první stolice soud odvolací celkem převzal, ale přes to, že znalci soudem odvolacím bezprostředně slyšení došli k tomu úsudku, že žalobce u žalované konal převážně vyšší služby, sám dospěl k tomu přesvědčení,